

6633 8. Maj 1897: Eneste Beh. af Fællesudv. Indst. ang. Finansloov. 1897—98. 6634

netop i saa Henseende har udtalt, da vi havde Sagen under Behandling i Januar Maaned. Han oplyste, at med Hensyn til Afhændelsen af Ryttergodset blev det fastslaaet, at „den øvrige Halvdel af Købesummen forbliver efter Auktionskonditionerne udi Hartkornet, imod at fornævnte Skødemodtager og efterkommende Gjere svarer af hvert 100 Rdl. aarlig 4 Rdl.“

Saa hæveder Ministeren derefter den Anstuelse, „at det Forhold, som her er til Stede, er altsaa det, at „Restkøbesummen som Realbyrde hviler paa Ejendommen, og at der i Salget er begrundet en Ret til for Staten uvægerlig at afkræve 4 pCt., saa at der altsaa ikke kan være Tale om at foretage nogen Rentenedsættelse.“ — Det, der nu forlanges, er altsaa, at denne Rentenedsættelse, om man vil kalde den saa, som der ikke kunde være Tale om i Januar, den skal Landstinget nu gaa med til som en Forudsætning for, at vi overhovedet skulle saa en Finanslov. Et saadant Forlangende er dog sikkert lige saa urimeligt som ganske uforløseligt.

Nu kunde man sige: ja, men det er nødvendigt, ellers kan Folketinget ikke forsvare at gaa med til det, som det er gaaet med til. Men ikke heller dette Motiv forekommer det mig, at Folketinget ret vel kan have. Det, de Herrer ere gaaede med til, er, at bevilge 40,000, som de ikke tidligere vilde gaa med til, men det er dog lidt ejendommeligt at søge Motiv hertil ved at forlange bevilget hyderligere Udgifter. Det kunde her være naturligt at forlange forøgede Indtægter, dog det er der ikke Tale om, nej, det skal motiveres med forøgede Udgifter. Forøgede Udgifter af 300,000 en Gang, for alle og saa samtidig et Afslag paa retslig erhvervede og bestaaende Rettigheder eller Indtægter for Statskassen. Det forekommer mig derfor altsaa, hvordan man end ser det, saa lidt motiverende, at det for mig har været ubegribeligt, at man har fastholdt disse Krav. Men særlig vanskeligt har det selvfølgelig været for Landstinget at gaa med dertil efter hele den Form, hvorunder Kravet fremsføres. Det, der nemlig forlanges af Landstinget, er, at det skal gaa med til Bevillinger, som det fra første Færd har modsat sig, som det paa Regeringens Anmodning absolut har modsat sig, og som man har været enig om fra begge Ting's Side at gaa af Bejen for. Det

skal Landstinget gøre, for ellers faas der ingen Finanslov. Det vil med andre Ord sige, at for at saa en Finanslov, har Landstinget at gaa ind paa alt muligt, hvad der forlanges af det, selv om det er noget, som det finder saa uforløseligt som de Rentenedsættelser, der her er Tale om. Dette forlanges uvægerlig, og det afficerer ikke Folketinget, at det derved kommer i absolut Modstrid med, hvad det selv altid tidligere har hævdet. Med den ærede Formands Tilfaldelse vil jeg gerne oplæse nogle enkelte Ytringer af den ærede Ordfører fra i Fjor, hvor han netop karakteriserer det, Folketinget nu er ved at gøre. Han omtaler Finansloven fra i Fjor og siger, at Folketinget har maattet give Afkald paa forskellige Bevillinger, som det ansaa for ønskelige, og det maa beklages, men ved Siden af maatte det erkendes, „at Uoverensstemmelserne ere blevne løste paa den eneste Maade, hvorpaa de kunde løses, nemlig saaledes, at hvert af Tingene, efter at have gjort Forsøg paa at sætte sine Ansfør igennem mod det andet Ting's Modstand, har trukket sig tilbage inden for Grænserne af dets forfatningsmæssige Ret.“ Og den ærede Ordfører tilføjer: „Det er i Dag første Gang i Løbet af en halv Snes Aar, at Meningsforstel om Finansloven har funden sin Løsning paa denne Maade.“ Hvad han mente dermed, faar han Bejlighed til senere at præcisere, idet han siger: „Hvad jeg har sagt, er dette, at naar de to Parter — det er her Folketinget og Landstinget — ikke kunne blive enige om noget positivt, om noget nyt, saa maa man fra begge Sider opgive at søge at tvinge hinanden.“ Saa siger han videre til det ærede Medlem, hvem han forekastede de Skridt, som han havde gjort inden for Fællesudvalget: „Der er i Fællesudvalget stet det, at den Gruppe, som det ærede Medlem var Ansører for, opstillede og fastholdt et Forslag, vel vidende, at det kunde ikke blive ført igennem her i Folketinget, opstillede og fastholdt et Forslag, som vilde have medført Finanslovens Sprængning og dermed Brud paa Forfatningen, fastholdt dette for at tvinge Folketinget til at give Afkald paa sin forfatningsmæssige Ret.“ Endelig slutter den ærede Ordfører senere med at sige: „Det ærede Medlem siger, at det ikke har været hans Mening at ville bryde Grundloven. Seg svarer, at en